

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócený
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoený ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Szerbiske njedželiske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Szmołerjez knihicíjchčeřni w Budyschinje a je tam sa schitwórlétetu pschedplatu 40 np. dostac̄.

Estromihi.

Préd. Sal. 7, 3—5.

Prédař Salomon sažudži tamne čłowijske žedženie, fotrež mudroscž žiwjenja pyta na pucžu swonkownego sboža, a dawa prawidło sa prawu mudroscž žiwjenja. Wón rěčzi wo domje žalosczenja, hdyz šo wo semrjeteho žaruje. To dyrbi čłowjeka dopomincz, so budže kónz s nim. Psches to dyrbi šo čłowjek k prawej žiwjenskej mudrosczi pohnucz. „Rudženie je lěpje dyžli šmjercz“ — to je Boža srudoba, wo kótruz nikomu žel nijeje, pschetož wona wjedze k pravemu žiwjenju.

Mudrych wutroba je w domje žalosczenja.

Pschetož 1. tam wohlada kónz wschitkich čłowjekow; 2. tam budže wutroba polepschena.

1. W domje žalosczenja wohladasch kónz wschitkich čłowjekow. Alle jenož tón, kiz tam dže? Džesich tam rad? Tykazý dyrbja wotmolwicž: my džemy radsho do doma wježela. Alle kótko domjazeho sboža je pohrjebane w domach wježela! Hubjene towarzstwo wutroby kash a wjedze k domjazemu njemerej. Alle tež tajzy, kótrychž wutroba njewiža na žadosczech žwěta, praja: „Ja rad njejhodžu do doma žalosczenja. To mi blisko dže.“ Haj, wjele tých je, kiz šlowo „šmjercz“ ani klyschecž njechadža. Schtóż njecha do doma žalosczenja hicž, šo tež wo žohnowanje pschinješe, fotrež dyrbi wot tam šobu wsacž. Prěnje žohnowanje je, so kónz wschitkich čłowjekow wohladasch. Szmjercz czini kónz se žiwjenjom a kražnoscu. Wutroba saſtanje klapacž a wocži šo lamatej, czelo sproſtnije

a to šlowo šo dopjelni: „Wot semje šy wsath a do semje šo sažo wobrocžich.“ Wschitka kražnosć saňdže. Wsché žwětne wotmyžlenja šo šobu do rowa kladu. W domje žalosczenja wohladasch kónz wschitkich čłowjekow. Kótko šo jich hižo w kęžejazých lětach wotwoła! Wumru czi, kotsiz ſebi žadaju wotkal czahnycz, wumru pak tež czi, kotsiz šo šmjercze boja. Wschitzh dyrbimy tón pucž hicž. Kaschcze šo noscha s hrodow kaž tež niskich hětow. Hdyz pak w domje žalosczenja kónz wschitkich čłowjekow widžisch, widžisch tam tež twój kónz. Pschi kóždym wumrjeczu šmjercz nimo twojich woknow dže, šo wo nje klapa a tebi pschiwola: „Ty, ja ſyti tebi sažo wo jeneho čłowjeka bliže pschischoł. Wobstaraj ſwoj dom, pschetož pschiindže hodžina, hdzej dyrbisich tež ty wumrjecz.“ A nijeje nam tajke napominanje nusne, so býchmy se ſechnoscze stanylí? Swonkownje wſchak je kónz wschitkich tón ſamý — w on wumru, ſaſtanu dychacž a sproſtnu w šmjerczi.

Alle kaf wſchelake je ſnutſkowne wumrjecze? Tedyh połny ſadwělowanja do šmjercze dže, dokelž wutroba k šmjerczi hotowa nijeje. Kaf wjele hinač wumrje tón, kiz šo we wěrje ſwojeho Sbóžnika džerži! Poſběhowaze je, pschi šmjertnym ložu wěrjazeho býč. Tež ſa tebje ſteji wýsche kóždeho šmjertneho loža dopomjenka: „Ty dyrbisich wumrjecz“, potom pak tež to praschenje: „Kaf chzesch wumrjecz?“ A k dobremu kónej móže tebi dom žalosczenja pomhacž.

2. W domje žalosczenja budže wutroba polepschena. „Rudženie je lěpsche dyžli šmjercz; pschetož psches srudnosć budže wutroba polepschena.“ Hdyz my pschi kashcze

stejimy, stupi na naš ſamo wo ſebje to praschenje: „Hdy by ty to byl, kij jow leži? Kaf by ty wumrjel? Kajki by ty pſched ſudnika ſtupil?” Tak naš ſemrjetih napomina, naſchu wutrobu pruhowac̄, hac̄ je morma pſchecžiwo temu ſenjeſej. Wo ſemrjetym ty ſklyſhich, ſo je ſe ſadwelowanjom do ſmijercze ſchol. Wón je ſnano twój pſchecžel byl. Duž pſchiindze to praschenje: „Možesč ty měrnischo ſmijerczi napſchecžiwo hladac̄?” Abo ty ſklyſhich, ſo je ſnaty we wérje do ſenjeſa Jeſom Khrysta ſbóžne wužnył — njewubudža to tebje: „Ja chzu tež tak žiwý byc̄, ſo byc̄ tež tak wumrjec̄ móhl?” W tajkich hodzinach Bóh ſ nami rěči. Duž ſo ſ zárovanju wo pſchecžela lohka Boža ſrudoba pſchitowařſhi. Haj, hdze chzesč? Šmijerczi njemóžesč czeſkyc̄ — tež temu niz, kij žiwych a mormych ſudži. Duž je tón ſenjeſ blisko w domje žalosczenja. S hlybiny horje du. Se ſmijercze wjedze ſ temu, kij je horjefacze a živjenje. S winy horje do hnady. S rowa horje ſ njebjeſam. Ty ſy ſwojich ſemrjetich lubowal, njechaſch jich na węczne ſhubic̄. Praschesč ſo: „Wo hladam jich ſaſo?” Czlowiſka mudroſč tebi wotmolwjenja dac̄ njemóže. Jedyn je, kij tebi wotmolwi: Jeſuſ Khrystuſ, tón horjefanjeny. Koždy ſemrjetih pſchecžel pokazuje tebje ſ Jeſuſej — a wón ſteji pſchi rowach naſchich lubnych — a wón roſhwěli naſchu ſmijertnu nōz ſe ſwojim ſlubjenjom:

Ja ſy m žiwý a w y budžec̄te tež žiwí.
Hamjen.

Róža nadžije.

Róžu chzu ſej pložic̄,
Wychu živjenja;
Tajke dželo chze ſo hodžic̄
S mytom dobytka;
A ſ tej prózy proſchu ſa nju,
Dokelž róža ſ njebja je:
Mile njebjo, ſmiej ſo na nju,
So mi njeſpadnje.

Nadžija ty rjana,
Tebje wuſwolu;
Hdze tež w ſwěcze kwětka žana
Kcze czi ſ runjecžu?
Wot mlođoſče hac̄ do rowa
Tebje ſmijertni plahuja,
S kóždym ſlónzom kczewaſch nowa
S twojoh' ſorjenja.

Kczej duž ſlota róža,
Kczej mi ſ wjeſelu;
Strachi mje tu mało ſtróža
W twojim blyſhčenju.
We tebi ſo ſwjeſeluju,
K tebi džerži wutroba,
A hdži ſwét tež wopuſteſuju,
Kczej mi ſ popjela!

Handrij Zejler.

Klapanje Božeho porsta wo durje wutroby.

Powjedańczo ſ luda. Podał K. A. F.

(Skončenje.)

„To džé je runje tajke wjedro, kaž pſched tſjomi njedžeſemi”,
Marta naſpomni.

Turij ſarža. Dyrbjeſche dha jeho dženža wſhitko na tamny džení dopomnicž? Ale wón mjeležesche.

„Šmilny Božo!” Handrij nahle ſawola, „Bože njewjedro dyri! A nětko ſaſy! Bóh budž tym ludžom hnadny, kotrychž je potrechilo!”

Wulki ſtysk Turja nadpadže. Wón w tej niſkej ſtwiežy wjazy wutracz njemóžesč. Tak ruczeſ hac̄ njewjedro počza popuſteſowac̄, ſo wón na dompučz poda. Taſo ſ města jědžiſche, ſaſklyſcha, kaf ſebi dwaj muzej pſches drohu pſchivoſaſhtaj: „Wěſch hižom? We Wonezach je Bože njewjedro dyri, dwóžy do teho ſameho domu. Zlyh dwór ſo ſ jaſnym ploomjenjom pali. Wohnjowa wobora je hižo ſawolana.”

Turij njesasta. Wón ſo njepraschesche. Se ſchumjathym wudrom jeho kſchud konjow trjechi, ſo wonaj ſo naſtróžawſhi ſ předkom ſtaſaſhtaj a w džinim ſkoku po dróſh czerjeſhtaj. W runej měrje jeho wocži na tu wohnjowu czerwjeninu hlaſaſhtej, kotraž ſo pſchezo ſylniſcho a ſylniſcho na woborje woſnamjenjeſche. Haj, to bě bjes dwela, tam Wonezy ležachu, a jeho puſtata wutroba jemu prajesche, ſo bě to jeho dwór, kotryž ſo paleſche.

Wón ſo molič njebeſche. Taſo hodžinu poſdžiſcho ſo počzaſeju konjow ſadžerža, namaka dom, na kotryž bě tak husto ſ radoſzivej hordoszu ſhadowal, w kádžazých roſpadansach. Tež brózeň a hródž ſo hižo paliež počezchtej. Na dworje jemu jeho žona napſchecžiwo ſtupi. Wona bě blěda kaž ſmijercz a jejne czahi běchu kaž ſkamjenjene.

„Boža ruka czežko na namaj leži, Turjo”, wona bjeſhložnje ſapocža.

„Haj, woprawdze”, wón rychle ſnapſchecžiwi. „Alle wſho je ſawěſczenye.”

„Wſhitko? Tež živjenje Twojeho džescža?”

Wón ju nawalnje ſa ruku pſchija. „Schto ma to řekac̄? Bože dla, rěč!”

Duž wona jeho do ſužodneho domu ſobu wſa. Tam ležesche ſank, na čistym požlanju wupſchestrjeny, ſmijerczblědy, ale tola rjam a poſojný kaž we hlybokim ſpanju. Na nim njebě nihdže žaneho ſranjenja widžecž. Deno po kribjecze dele cžemno-módra ſmuha běžesche. Preñi ſras Božeho njewjedra běſche hólčezza, kotryž chyzſche ſo runje do domu wróžic̄, pod wýzokej lipu, trjechil a morweho ſ ſemi ſwjeſl, a hnhydom na to njewjedro druhi króč dyri a domſke ſapali.

Turij kaž ſadwelowany proſeče na ſwoje morme džecžo hlaſe. Jego wocži paleſchtej, ale žana ſylsa ſobuželnoscze ſo njeſokſa, ſo by jeju ploomjo wuhaſla. Budžiſche wón tola proſtu ſwojeho džescža dopjelnil a teho hólčezza ſobu wſal! Alle to dyrbjeſche tak byc̄.

„Wón budže ſtarſich hřechi domapytac̄ nad jich džecžimi”, borbotaſche wón. „O traſchna, traſchna wěž je, ſapadnyc̄ do rukow žiweho Boha!” A potom wón nahle ſ hložom wuſwola: „Ja, ja ſy m ſwoje džecžo mordowal!” a chyzſche ſe jſtvy czeſkyc̄.

Deno ſ nuſu jeho twjerdze džeržachu. Hilža ſo wot njehu njehnu a běžesche ſo ſ horžymi modlitwami wo jeho dufchu, pſchetož jeho ſadwelowanje dawasche najhbrſche wocžakowac̄. Bóryh potom wohnjowa wobora pſchiindze. Fejnym pržowanijam ſo poradži, roſſherjenje wohnja ſamjeſowac̄ a ſytkne domy wo wžy wulhowac̄. Turjowe ſublo ſo hac̄ do dna wotpali.

S wohnjowej woboru bě ſ dobom tež lěkar pſchischoſ. Wón hólčezza hac̄ do najdrobnisheho pſchepytowasche, a po dolhich bjeſpložnych pržowanjach ſo jemu poradži, ſlabu ſchřicžku živjenja wotſrhcž. Mějeſche wón tež ſ wopredka jeno mało nadžije, ju ſdžeržecž, a wupraji wón ſjawnje, ſo ſměje to džecžo w naſlepſchim padze lěta doſho, haj ja zyłe živjenje na ſežhach njewjedroweho

frasa čzepicž, tšepeotatej starschiskej wutrobie se wszech jeho žłowow jeno to jene blyscheschej: Džeczo je žive!

„Widzis, Jurjo, Bóh je žmilny“, rječny Hilža.

Bur njerwotmolwi. Wón běsche ſo pschi ložu porno žyukej k ſemi ſwjeſl a žylsy, kotrež bě předy podarmo pytał, ſo jemu horzo a pschezo horzyscho po ſizomaj ronjachu.

Tcho wutroba běsche ſlamana. Boža traſchna krutoſez bě jeho k ſemi čižnyla a ſadwelowanju bliſko pschinjeſla. Tego dobrocziwoſez jeho ſaſo poſběže. Ale ſ Turja běsche druhı člowiek naſtal. Hirschze w tu ſamu náz wón ſwojej žonje wschitko wusna. Wón bě krucze wobſamkył, tak daloko hacž běsche to jemu mózno, wicho ſakomdžene ſaſo dobre ſčinieſ. Tak rucze hacž bě ſo naſatra najnujiſche rumowanſe dželo na wopalniſhczu ſtało a wón ſebi pschehla nad wulkoſcu potrjecheneje njehodn dobýł, jědžesche wón do města, ſo by ſwojemu bratrej wschu jemu cžinjenu neprawdu wotproſyl a ſ doboſ tež ſ jenym notarom dla dželenja herbstwa pschedběžne poręčał, pschi kotrejž dyrbjeſche bjeſe wscheho ſkupeho wikowanja jako heſlo placzieſ: „Poſoža wot wscheho ſchtož mam!“

Dwě ſeſtej njes tym ſaſhlej. Handrij ſo wjazy w měſce wo ſwój kuf wchědneho křebla ſprózniwje njebědžesche. Wón bydlesche ſe ſwojej ſwójbu wonka na rjanej nuknizh w Něhdžezach, kotrež bě Hilža ſwojemu muzej ſobu do mandželita pschinjeſla, a w tym czerſtwym cžiſtym wježnym powěſje Marcžineje ſtrowoſez ſ nowa ſaſčewaſche, a džesčow cžerwene licžka a radoſciwje blyſhczaze wóčka njedawachu wjazy poſnawacž, tak hubjenej a kiprej běſtej hiſcheze psched krótkim bylej.

Schtož pak Handrija bóle dyžli wicho druhe wobſbožesche, to běchu te wutrobné poměry k ſwojemu tak doſho wozuſbnjenemu bratrej a jeho ſwóbjie. Jurij běsche ſwój dwór nahladnje ſaſo natwaril. Njebě wón tež po ſwojim měnjenju žadyn bohaty muž wjazy, dha móžesche wón toſa pschezo hiſcheze ſa jako prawje ſamožiteho bura placzieſ, a wón njeſprózniwje dželasche, ſo by tež ſwojich džeczi pſchichod wěſty a bjeſtarostny wuhotował.

Tank, kotrež bě pſches lěto doſpołnje kromy był, móžesche ſo hižo nětko ſ pomozu dweju krykow derje doſč hibacž. Tola wosta wón něžny a njeſnjeſe žaneho napinanja. A tola bě runje wón nanowy lubuſk, widomny ſawdawki Božej hnady. Husto hný nan ſ pola pſchińdze a teho hólčezo po botu ſwojeje macžerje abo w towarzſtwje bratrow a ſotrow psched křežnymi durjemi ſedzecž widžesche, bu jemu, kaž by jaſny ſkónečny blyſhcz pſches jeho kromy woblicžo pschejel, a jeho poſlad ſloži ſo potom k napiſmu horje, kotrež bě wón nad durjemi nowonatwarjeneho domu ſtajieſ dał: „Woprij Bohu džak a ſaplač Majwyschchemu ſwój ſlub“, a „Wolaj ſo ke mni w cžaſu nuſy, dha chzu ja cže wumoz a ty dyrbischi mje kwalicž.“

Bóh je wschudžomny.

Wěſty knjes Marcžin, ſprawný lubowať teho knjeſa a wobſedzeſ rjaneje ſahrod, ſedzesche junu w rjanym lětnym cžaſu njeđzelu wjeczor w ſahrodnej křežy, widžiwiſhi psched ſobu rjanosče Božej ſtvrbi na křežejazhých róžach a na ſadowych ſchtomach, kiž poſte plodow ſtejachu a Božu ſchzederiwoſez pſchipowjedachu. Wón roſpomni ſebi we wutrobie tajku hnadi Božu a pschi tym tež tu wjele wyschchu hnadi, kotrež běsche dopoldnia pschi Božej ſkúžbje jako nutny poſluchať Božeho ſłowa na ſwojej duschi ſaſzul. Pschi wschém tym ſaſhyscha wón, ſo ſo w bliſkoſci něſcht hibacž pocza a ſo wryſſot blyſhcz da. Wón mjelečo ſ křežki wustupi a widži pſches halosy, kiž pak jeho potajichu, dweju hólčaztow bliſko pschi ſahrodowej muri ſtejo, horje k jenej kruſhwini hladajo, kotrež poſte rjauyhých žoltyh plodow wiſasche. Tedy

džesche nětk: „Tank, hladaj jenož, kajke ſu to rjane kruſhwy! ſa ſzym cže teho dla jow ſem pſchitwjedl, dokež žadyn měr nimam, ja chzu jow horje ſaleſcz a namaj někotre dele ſtſchacž, ty pak je ſeſberaj do čzapki, a potom chzemoj ſo do nich dželicž.“ — „Schto, Róla?“ wotmolwi tón druhı, „ty chzech kradnycz? Hdj bých ja to wjedžil, dha ja nihdý njebych ſ tobu ſchol.“ — Róla wotmolwi: „T, knjes Marcžin je bohaty, wón ma pschezo hiſcheze kruſhwow doſcz, wſchaf jo njewidži a hdj by tež widžał. Kruſhwy dyrbu měcz.“ — S tutym žłowom leſesche na murju, ſo by na kruſhwinu doſahnycz mohl. Tank, jeho towarisch, džesche: „Róla, poſluchaj na muje. ſa ſzym ſebi předy tež druhdy tak pomyſli, ale po tym ſo je naſch knjes wuczeſ nam 139. psalm wukladował, dha ja tajke hréchi wjazy cžinicž njemóžu. Proſchu, daj mi jenož někotre ſchtuczki prajicž, a ſmějſch potom hiſcheze lóſcht, kruſhwy kradnycz, dha cžiň jo.“

Tank ſeſahny ſebi čzapku a ſtykniwſhi ruzh pocza ſpěvacž: „Knjeze, ty wobhoniſh mje a ſeſnajech mje. ſa ſedžu abo ſtawam, wěſh ty jo; ty roſemischi moje myſzle ſ daloka. ſa khoodžu abo ležu, wobſahasch ty mje a wěſh wschitke moje pueſe. Psche tož předy hacž žłowo na mój jaſny pſchińdze, hlaſ, Knjeze, wěſh ty to wschitko a t. d. Pschetož tež cžemnoſez nječini cžemne psched tobu a náz ſwěczi ſo jako džen. Cžma je runje jako ſwětlo.“ Pschi tych poſledních žłowach leſesche Róla pomału ſ murje dele a džesche k Tankej: „Ty, jeli je tebi tak kaž mi, dha chzemoj rucze dom hicž.“ — Wonaj džeschtaj. Róla džesche: „Hdžeha tutón psalm ſteji? Tank: „W bibliji, njewěſh ty to?“ Róla: „Ja nimam žanu bibliju a mojej starschej tež niz.“ Tank wjedžesche jeho do ſwojeho nana domu a cžitasche jemu tón psalm. Potom prajesche Róla Tankej dobru náz a džesche dom, ſacžujo w ſebi, ſo je ſhreſchil. —

Knjes Marcžin, kiž wo tym wschém wjedžesche, wjehoſeſche ſo, ſo je Knjes Jeſuš, naſch dobrý paſtý, teſle ſwojej jehnjeczi wobarnował, a naſajtra porueži wón ſwojemu ſlužomnikoj, dwě ſobjeli ſo ſtajieſ ſamožitnymi kruſhwami napjelnicž a kóždemu hóſzej jemu dom donjeſeſ, Róli tež rjanu nowu bibliju, do kotrejeſ bě napíſane: „Mój luby młody pſchecželo, mje ſwjeſeli, ſo by hóſzej ſswjateho Duchu poſluchał a ſwoju wutrobu lubemu ſbóžnikej wostajil. Cžitaj ſwěru Bože ſłowo ſam, dha by ſbóžny wěſcze tu a tam“. Tank doſta druhi wužitnu knižku ſ tym napíſmom: „Mój luby młody pſchecželo, ty by dusku pſched ſkaženjom wobarnował ſo pomozu Božeho ſłowa. Poſnawaj dale ſwojeho ſbóžnika a pomhaj jemu dushe pſchitwjedowacž.“

Cžea ſwěza ſo dlěje pali?

Powjescz ſe stareho cžaſa.

(Skónčzenje.)

Mjes tym bu najwyschchemu ſlych jandželov, cžertej abo ſatanej, wonkach w kraju pſchezo cžežniſhco. Hdže do bliſkoſci ſaneje zyrlkiežki pſchińdze, blyſhcesche wón ſwiatoczne ſynki pſchecželov a ludži k nim ſpěwajo: Cžecž budž Bohu we wjehoſci, měr na ſemi a člowiekam dobre ſpodobanje! Pohladny wón pſches ſapocžene woſna něhdže do roſjaſnjeneje ſtvički, dha njewidžesche ničjo hacž rjane ſchtomki, ſloczane jandželki a njeſwinowate džecžatka, kiž ſ radoſci ſpěwachu a ſkaſachu. Tykny wón hlowu něhdže do korežmy, dha běſche tam wicho puste a proſdne. Nad tym ſo tak roſhněwa, ſo na kribjet názneho wětra ſydzje, ſo by do pustyh horow ſlečzał, a tam w ſchkaſobach ſwoje ſloby wunjemdril. Njedaloſko wot maleje rybakařne ſtupi na ſemju. A jako wokolo róžka pſchińdze, wukladny wulzy roſhwětleny hońſki hród; nětk ſebi ſwoje předawſche pſchedewſacze hinač pſchemysli a džesche ſam pſchi ſebi: Tudy chzu wostacž, tak

dolho hacž Besias rětam. Wschitfe te ſwězhy, fiž ſu tam horjefach
ſa ſwěcžene, pala ſo ſa muje.

W swojej hordosći praji wón s wuſměchom temu jandželej, ſiž poſta rybaſtňe ſtražeſche: „Pſchecžel, fotre ſwězý buďza bo dženža dlěje paſicž, te twoje abo te moje?“ Jandžel teho ſnjeſa woſmolwi milē: „Tón Wěczny to wě!“ a potom ſtražeſche dale, pſchetož cži ſwjecži jandželjo rěcža ſamo s čertom miłosćzinje.

W hoútwinskim hródze stowarjschi šo čert njewidžomnie do
šwojich ludži. Rejowarjo a rejowaři šo wjerczachu do foła
wokolo, kaž liscze s wětrom do njewjedra, a te šwěcžki čiſcžesche
satan ſam ſe šwojej ruſu; pſchetož jeho šwěz̄y dýrbjachu šo tsi
ras dleje paſicž, hacž te w rybačni pſchi jěſorje, a wot ſlužob-
nich ſebi nichč na to njeponiſli.

Wschitzh, fiž w hrodźe ślužachu, wobstarachu pač ślužbu na-
liwarjow abo stejachu w durjach a pschihladowachu ſwojim ſo
wjerčazym kuježim. Ženož tón starý džiwinań běſche ſamlutki do
pinzy ſchoł, fotraž běſche ſpody hrodu; satan ſam ſebi njeponyſli
na tuteho ſwojego stareho pſchecžela. — Tón starý wopiuwž budži-
ſche dawno rad wjedžił, fajfe wino w tych małych ſudkach w ma-
łym wjelbje je, do kotrehož ſ wulſeho wjelba durežka wjedžichu
pſchiſprawniſchi čaſ ſak wěſcze njeſchińdže, hacž tón dženſkiſchi
wjeczor. Wón ſapali teho dla jenu ſuchinſku lampku, wſa klucze
wyschſcheho naliwarja na ſo a džesche dele do pinzy. Lampa ſo
trochu bluſko ſwěczesche, teho dla natocži wón ſhančku ſpirituſa,
cziſny na njón fruch tam ležazeho džela a ſapali to. Nětk mějesche
wulſe módre ploomjo. Wón wotewri mały wjelbiſ, wali ſ njeho
jedyn wot tych dwazyczi ſudkow, fiž tam ležachu, wuwjercža
ſ njeboſom džeru do dna, týkn̄ potom do teje roſku, a połoži ſud
trochu wyschſcho na druhe, ſo by tak docžafanu dobru židkoſć ſ dobrej
chwili wužicž moħł. Ale tam njeběſche žane wino, ale czorný,
ſornatý pólver, fiž nětko ſ roſku won běžesche kaž pěſt ſ powale-
neho popěſkarja. Pſchetož we wjelbje ležesche tutón pólver hiſhcze
wot tſizyczi-lětneje wójny ſem; dokelž běſche jara wulſosornatý,
dha ſo do flintow trjebacž njemóžesche.

Se spodžiwanjom a stróženjom hladasche džiwinař na běžazý pólver. Ale niz dolho. — Wot mocžinjených pincžných durjow ſaduwaſche na ras wětſit a cžiſnih někotre ſchfricžki paſazeho džěla do na ſemi ležazeho pólvra. — — —

W tuthm wokomiku widżesche jandžel pſchi rybakańi, tač ſo koprowa tſečha na hrodze rosczini a na to ſylny ſtolp furā wuſtuſi. Wutlī, czežki, ſrudny ſwuk ſczěhovasche. Nětč widżesche tón njebjęſſi poſkol, czežho dla wón ſ tým pobožnym ludžom běſche na ſtraž póſlany; pſchetož wón mějesche doſež cžinicž, ſo by tu mału khěžku pſched lecžazym i fruchami wobarnował a tač tež žiwjenje jejneju wobydlerjow. Na to czežke wrjeſnjenje ſhwataſchtaj rybaki a jeho ſynt ſ khěžfi a widžeschtaj hiſhcze wyſoki ſurowy ſtolp. Wot hroda ſtejachu jeno hiſhcze ſchtyri murje, a pſches wofno a durje ſwěcžesche měſzaz, a na žołmach jěſora běſche widžecž, ſo ſu hrodowe fruchi do njeho ſlecžale.

Strudļaj a nastróžanaj stupischtaj rýbač a jeho īhn saňo do
stwicžti, džakowaschtaj īho Bohu sa hnadne ſafitanje a haſnyschtaj
īwoje īwēzhy.

5. 5.

Wschelake ſ bliska a ſ daloka.

100 lětny jubilej jendželstfego a wuſrajneho bibliſteho towarzſtwa
ſwjeczimy w měrzu tuteho lěta. Tehdom ſo pobožni mužojo
hromadže ſamfničku f ſwjatemu ſkutfej roſſchěrjenja ſwjateho
pišma we wſchěch rěčzach a we wſchěch krajach. A ſelko žohnowanja
je wot teho ſkutka wuſhadžalo w 1. lětſtotetku. Šwjate pišmo
e ſo do 300 rěčzow pscheložilo a w 180 milijonach čiſlom ſa

Samosvitý redaftor: J. Gólc. Čsoburedaftor: K. A. Fiedler. Císfchcér a naftadníf: M. Smoleń.

270 milijonow rossjchěrił. Nowe pſchelozki ʃo pſchihotuja. Woſzczebje ʃo tež wudawki w pišmje ſa ſlepých we wſchelaſich rěčzach pſchihotuja. My ſi wutrobu wožnemu towarzſtwu wutrobne ſbože a Bože žohnowanje pſchejemy do noweho lětſtotka. Po wuſaſni ſaffſkeho konſistorſtwia budže ʃo tež w Božich domach na tónle wožny jubilej 6. měrza njedželu Dſku ſpominacž.

Сједночјенство ѓ natwarjenju јelesnizh ѓ Rafez do Wojerez
je, faž ѓ Wojerez pišaja, nowu próstwu na sajški ſejm pôßlaš,
ſo by ſejm do noweje јelesnizh hacž ѓ krajnjim mjesam ſwoliš,
dokelž pruski ſejm w bližšchim čašu pjenjesh ѓ tutej јelesnizh pschi-
ſwoli. Nadžijomnje próstwa bješ wuspěcha njebudže.

Bohužel pſchezo ſaſo nowe wuſudženja wojeſſich ſudow wo
frjudowanju wojaſow ſwědcža. Taſ je ſo w Beutenje wſchf
Kleimnichel dla frjudowanja w 165 padach t lětej jaſtwa ſaſudžil.
Taſke powjescze w Sudu ſlu frej cžinja. Raſ ſo temu wotpomha?
My ſebi myſlimy, ſo by t poſlepſchenju wjedlo, hdyž bychu cži
wſchſchi offizerojo tych podwyschłow stajnje wobfedžbowali a frucze
jim wſchitfe ſurowoscze porokowali.

W Afriky ſu naſchi wojažy ſmužicže pſchecjivo ſběžfarſimi Herero poſtupowali. Čzi Herero ſu do horow a do njemohydleneje krajiny roſcžekali. Tam ſměja naſchi wojažy hſchczeſe czežke dželo, jich pſchimnycž a jich poſhostacž ſa njecžloſſe ſurowoſcže, ſ fotrýmiž ſu naſchich poddanow cžwilowali a morili.

Sašo ſo wo holz̄y piſche, fotraž je do dolheho ſpanja padnýla. Holza w Šetvinje je něhdžé 20 lět ſtara. Hdyž běſche ſo khěžorſti narodní džení na rejach wobdzěſila, džěſche lehničz a njeje wot teho cžaſha ſašo wotucžila. Wſchitke poſphyth, holzu wubudžicž, běchu podarmo.

Wójna je bjes Rúšowskej a Žapanskej wudýriša. Žapanska
ſo dlěje wotdžeržecž njeda, dokelž jej Rúšowska žaneho ſpoſojaſeho
wotmoliwjenja njeda, hacž chze ſwojich wojaſow ſ Koreje a Mandžur-
ſkeje wrócežo ſežahnyč. Brěnje powjescže powjedaju mo małych
dobyczach Žapanskich na morju. Woni ſu Rúškim lódze roſtſeſeki
a tež precž wſali. Kajfi budže kónz wójny, ſo do předka prajicž
njehodži. Ale wě ſo leži w tym wužitk ſa Žapanskich, ſo maja
wſchitke ſwoje mužſtwa w bliſkoſczi, město teho ſo dýrbi je Rúſka
ſi Evropy tam dowjeſcz a dýrbi tež domach wulſi džél ſkowacž.
Hdyž dýrbi ſo wobžarowacž, ſo je ſi kriwnej bitwje pſchiſchlo,
chzemý ſo ſi Bohu nadžecž, ſo ujebý tale wójna tež druhdže
ſymólnizu njeměra ſapaliſa. Teho dýrbimy ſo bojecž, dokelž
Jendželčenjo ſady teje wězy ſteja a jich nutsměſchenje a ſchęzuwanje
móže tež Franzowſku pochnucž, ſo na ſok Rúšowskeje ſtupí. Nasche
khežorſtwo je wě ſo wuprajiſo, ſo budže zyſle njestroniſz̄y wójnje
pſchiſhlaſowacž. Tež w Bołharskej a Mazedonskej ſaſo njeměr
hroſy. Bołharska ſwoje wójsko pječza wobrónuje, ſo by w nalečžu
pſchecžiwo Turkowſkej ſo ſběhnyſa.

K rozpominanju.

Njech ēi tež slónco najmilišo swěci, junu ēi tola zakhadža.

Na Božim žohnowanju je wšitko ležane.

Krónow hódny być je wjacy, dyžli króny nosyć.

* *
Sylzy rozkaća su ranije zera pobožnosće.

Dalsjche dobrowólne darý sa whohe armeniske kyróth.

W mjenje wbohich s̄yrotow wutrobowy dżaf.

Gólcíj, redaftor.